

Arrest

nr. 123 770 van 9 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, Ingoesj van origine, en afkomstig uit het dorp Kantechevo gelegen in het district Nazran, Republiek Ingoesjetië, Russische Federatie.

Sinds 2004 bent u religieus gehuwd met M.M.. Jullie hebben twee kinderen samen.

Uw man werkte als lijfwacht voor de Ingoesjetische premier Malsagov Ibragim.

In 2005 pleegden rebellen een aanslag op Malsagov Ibragim. Tijdens de daaropvolgende schermutselingen schoot uw man per ongeluk één van de andere lijfwachten, een zekere A.M., neer. Hij overleed een week later aan zijn verwondingen.

De familieleden van A.M. beschuldigden uw man er echter van dat hij hem met opzet gedood had en wilden hiervoor wraak nemen op uw man. Ze dienden ook een klacht in bij de politie tegen uw man. Uw

man werd vervolgens meerdere keren meegenomen door de politie voor ondervraging. Enkele keren werd hij ook gedurende een aantal dagen vastgehouden.

De politie spande later een strafzaak aan tegen hem.

Op een bepaald moment besloot uw man om onder te duiken. Daarna werd u regelmatig lastiggevallen door de ordediensten en de familieleden van de omgekomen lijfwacht die op zoek waren naar uw man. Hij kwam u soms in het geheim opzoeken.

Ongeveer een jaar na de geboorte van jullie tweede kind kreeg u problemen met uw man. Hij stelde voor dat u de kinderen aan zijn familie zou afstaan. Hij vond het namelijk niet goed dat u de kinderen alleen opvoedde, terwijl hij afwezig was. U weigerde dit te doen.

De familieleden van uw man kwamen vervolgens verschillende keren bij u langs met de bedoeling om uw kinderen af te nemen. U weigerde telkens om uw kinderen met hen mee te geven.

Eén keer heeft uw schoonfamilie geprobeerd om de kinderen met geweld van u af te nemen, maar uw burens konden dit verhinderen.

Omwille van al deze problemen besloot u om het land te verlaten.

In december 2010 vertrok u met de trein naar Polen waar u asiel aanvraagde.

Kort na uw aankomst in Polen vernam u echter via de telefoon van uw familie dat uw moeder in het ziekenhuis was opgenomen. U keerde onmiddellijk terug naar Ingoesjetï om uw moeder te bezoeken. U bleef daar echter niet en vertrok naar Nalchik waar u ongeveer een maand verbleven hebt.

Daarna reisde u met de wagen naar België waar u asiel aanvraagde.

Op 27 juni 2011 nam de Dienst Vreemdelingenzaken inzake uw asielaanvraag een beslissing tot weigering van verblijf (26quater), omdat de Poolse autoriteiten verantwoordelijk werden geacht voor de beoordeling van uw asielaanvraag.

U ging niet terug naar Polen, maar bleef in België.

Op 21 augustus 2013 diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

U vernam van uw familieleden dat de ordediensten na uw vertrek meerdere keren bij hen zijn langsgelopen op zoek naar u en dat er ook convocaties op uw naam zijn aangekomen.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw intern paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen, de akte van erkenning van vaderschap van uw zontje S.A., en een attest van de MVD.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omwille van de problemen van uw man, M.M., die als lijfwacht werkte voor de Ingoesjetische premier Malsagov Ibragim. Bij de aanslag door rebellen op Malsagov Ibragim in 2005 schoot uw man per ongeluk een andere lijfwacht neer die later aan zijn verwondingen overleed. De familieleden van deze lijfwacht beschuldigden uw man er vervolgens van hem met opzet gedood te hebben en dienden klacht in bij de politie. Nadat uw man op de vlucht was geslagen, werd u regelmatig lastiggevallen door de ordediensten en de familieleden van de gedode lijfwacht die naar uw man op zoek waren (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/09/2013, p. 7, 8, 9, 10, 11, 12).

U stelde na uw vertrek uit het land zelf officieel gezocht te worden door de autoriteiten omwille van uw man (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/09/2013, p. 5, 6).

Daarnaast haalde u aan nog andere problemen te hebben met uw man zelf en uw schoonfamilie. Uw man eiste namelijk dat u de kinderen zou afstaan aan zijn familie, omdat hij niet wilde dat u de kinderen alleen zou opvoeden. Uw schoonfamilie heeft u meerdere keren bedreigd en zelfs getracht om uw kinderen met geweld af te nemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/09/2013, p. 6-7, 13).

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u onaannemelijk vage verklaringen aflegde aangaande de aanslag op Malsagov Ibragim waarbij uw man per ongeluk een andere lijfwacht zou neergeschoten hebben.

Zo bleef u erg vaag over de precieze plaats van de aanslag. U wist evenmin op welk moment van de dag de feiten zich voordeden.

Verder kon u ook weinig concrete informatie geven aangaande het verloop van de aanslag en de omstandigheden waarin uw man de andere lijfwacht neergeschoten heeft. U kon enkel zeggen dat Malsagov Ibragim en zijn gezelschap beschoten werden door gemaskerde mannen, dat Malsagov Ibragim daarbij zelf gewond raakte en zijn chauffeur gedood werd.

U stelde dat uw man tijdens de daaropvolgende schermutselingen op een of andere manier een andere lijfwacht, A.M., geraakt heeft, maar u kon niet meer zeggen over de precieze omstandigheden van dit incident. U dacht slechts dat uw man hem in de buik verwond had, maar ook daar was u niet zeker van (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/09/2013, p. 7, 8).

Aangezien deze feiten toch de oorzaak vormden van de problemen van uw man met de autoriteiten en de familieleden van A.M., en gezien deze problemen aan de basis lagen van uw eigen vervolgingsproblemen waarop u zich beroept voor uw asielaanvraag, is het niet overtuigend te noemen dat u over dergelijke essentiële elementen van uw asielaanvraag dermate vage verklaringen aflegde. Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van de beweerde betrokkenheid van uw man bij deze feiten ernstig ondermijnd.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen aangaande het verloop van de aanslag op Malsagov Ibragim ook in strijd bleken te zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (zie COI-case, Ing2013-001).

Uit het onderzoek door de documentatie- en informatiedienst Cedoca naar de omstandigheden van de aanslag op Malsagov Ibragim te Nazran in augustus 2005 is immers gebleken dat er eerst een explosie van een bom plaatsvond waardoor enkel de eerste auto van de veiligheidsdienst geraakt werd. Toen de lijfwachten uit hun wagens stapte en naar de plaats van de explosie gingen, deed er zich een tweede explosie voor waarbij één lijfwacht dodelijk gewond raakte en twee andere lijfwachten en Malsagov Ibragim zelf gewond raakten, hetgeen dus in strijd is met uw verklaringen dat ze beschoten werden door gemaskerde personen.

Verder blijkt uit deze informatie dat de naam van de overleden lijfwacht A.C. is en dat hij op weg naar het ziekenhuis gestorven is aan zware hoofwonden. De namen van de andere gewonde lijfwachten zijn I.M. (of E.) en A.T.. Er werd echter geen informatie teruggevonden betreffende nog een andere lijfwacht genaamd A.M. die ook bij deze aanslag om het leven zou gekomen zijn.

Deze vaststellingen doen bijgevolg verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde betrokkenheid van uw man bij deze aanslag.

Tenslotte legde u ook vage verklaringen af aangaande de problemen van uw man met de familie van A.M..

U stelde dat familieleden van de gedode lijfwacht na de vlucht van uw man regelmatig bij u langskwamen op zoek naar hem. Toen u gevraagd werd wie er van die familie dan concreet bij u langskwam, kon u enkel in het algemeen zeggen dat zijn vader en zijn broers erbij waren.

Behalve dat één broer I. of M. heette, kon u geen van die personen bij naam noemen.

U verklaarde voorts dat de familie van uw man meerdere pogingen ondernomen heeft om zich te verzoenen met de familie van de gedode lijfwacht, maar u kon hierover niet meer informatie geven. U kon niet zeggen hoeveel verzoeningspogingen er gebeurden noch wanneer ze plaatsvonden.

U wist niet wie van de familie van uw man aan deze verzoeningspogingen heeft deelgenomen. U bleek evenmin te weten welke concrete voorstellen er gedaan werden door de familie van uw man. U stelde dat er geld werd aangeboden, maar u kon niet zeggen hoeveel geld het betrof (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/09/2013, p. 11, 12).

Gezien uit uw verklaringen toch gebleken is dat u ook vreesde dat de familie G. wraak zou nemen op uw kinderen, en gezien deze personen heel vaak bij u langskwamen, zijn dergelijke vage verklaringen hierover weinig overtuigend te noemen.

Gezien bovenstaande vaststellingen met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van de aangehaalde vervolgingsproblemen van uw man, kan bijgevolg ook maar weinig geloof meer gehecht worden aan uw beweerde problemen met uw man en uw schoonfamilie betreffende de zorg voor jullie kinderen.

Uit uw verklaringen is namelijk gebleken is dat deze problemen rechtstreeks verband houden met de vervolgingsproblemen van uw man.

De reden waarom uw man en uw schoonfamilie de kinderen opeiste was immers gelegen in het feit dat u omwille van het constant onderduiken van uw man in een de facto gescheiden situatie met uw man terecht was gekomen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 23/09/2013, p. 6, 7, 13).

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste

acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie.

Uw intern paspoort, de geboorteaktes van uw kinderen, en het attest van erkenning van vaderschap van uw zontje S.A. bevatten slechts persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden.

Met betrekking tot het attest van de MVD waarin gesteld wordt dat u officieel gezocht wordt, kan worden opgemerkt dat aan een dergelijk document slechts enige bewijskracht ontleend kan worden, indien het wordt ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien betreft het attest louter een faxkopie waaraan maar weinig bewijswaarde gehecht kan worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 2 januari 2014 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*”.

Verzoekster stelt de tegen haar in de bestreden beslissing opgeworpen elementen niet te aanvaarden; zij laat gelden dat zij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die haar werden gesteld, maar meent dat zij “*uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten*”.

Verzoekster laat ook gelden dat “*alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten*” en dat het een “*essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden*”.

Verzoekster stelt aangaande de aanslag op Malsagov Ibragim betreft, dat zij verteld heeft wat zij vernomen heeft. Zij wijst ook op de plicht tot discretie die eigen is aan de functie van lijfwacht, alsook op de cultuur die in haar land van herkomst heerst en volgens dewelke het niet gangbaar is dat de man “*zomaar alles gaat vertellen over zijn job of de gebeurtenissen aan zijn vrouw, of nog dat de vrouw haar man hierover vragen kan stellen*” en waar “*vrouwen geen rechten hebben en totaal niet belangrijk zijn*”.

Met betrekking tot de informatie aangaande de aanslag die de commissaris-generaal aan het administratief dossier heeft toegevoegd, voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal “*zich enkel baseert op de officiële versie van de feiten*”, hoewel het volgens haar “*algemeen geweten (is) dat in Rusland de officiële versie veelal volledig anders is dan hetgeen zich werkelijk heeft afgespeeld, en dit geen volwaardige objectieve informatiebron betreft*”. Zij wijst erop dat in deze informatie ook geen melding wordt gemaakt van haar echtgenoot.

Aangaande de problemen met de familie van A.G., stelt verzoekster dat er verschillende pogingen tot verzoening hebben plaatsgevonden, wat echter niet belette dat de familie wraak wou nemen.

Zij stelt ppl dat zij zelf “*in geschil met haar man*” kwam, “*zodat zij niet meer verder weet wat er gebeurd is*”, temeer om reden dat haar echtgenoot ondergedoken leefde en ook in acht genomen de “*discretieplicht en de plaatselijke cultuur*”.

Verzoekster voert opnieuw een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*”, alsook een schending van het verbod van willekeur.

Zij verwijst naar de proceduredgids van UNHCR en naar rechtspraak van de Raad van State.

Verder poneert verzoekster dat “*De feiten zoals ze voorliggen zijn bepalend om iemand tot vluchteling te erkennen.*”

Verzoekster wijst erop dat verschillende verklaringen elkaar kunnen aanvullen en dat het feit dat zij later *“een completer verhaal”* zou hebben gegeven, niet betekent dat er een tegenstrijdigheid is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zij voert aan dat de zogenaamde *“tegenstellingen en lacunes”* weerhouden in de beslissing van de commissaris-generaal, niet van aard zijn om tot een weigering te leiden; er dient volgens haar ook te worden nagegaan of de ingeroepen elementen wél te wijten zijn aan haarzelf.

Verzoekster meent dat het totaal niet correct is dat wanneer de asielzoeker *“verwijst naar derden en ook hun naam geeft”*, de commissaris-generaal geen onderzoek doet naar deze personen en oordeelt *“net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn”*.

Zij *“blijft bij haar feitenrelaas dat ook overeenstemt met de werkelijkheid en kan niet anders dan dit verhaal te vertellen”*.

Volgens verzoekster kan haar niet ten kwade worden geduid dat zij zich in haar land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten. Zij benadrukt dat zij niet van alles op de hoogte was, en zeker niet van details, gezien *“het in de plaatselijke cultuur geenszins gebruikelijk is dat de echtgenoot diens vrouw van alles op de hoogte brengt, en anderzijds er geen recht is voor de vrouw om aan de man verantwoording te vragen”*.

Volgens verzoekster werd er geen rekening gehouden met het feit dat zij *“ten zeerste getraumatiseerd is”* door hetgeen gebeurd is.

Verzoekster voert ook een schending aan van artikel 3 en artikel 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van de rechten van verdediging. Zij voert nogmaals de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij geeft een theoretische omschrijving van de motiveringsplicht en merkt op dat de beslissing van de commissaris-generaal niet adequaat is gemotiveerd en wijst erop dat vervolging zowel door de overheid als door derden waartegen de overheid geen bescherming kan of wil bieden, kan leiden tot erkenning.

Verzoekster gaat vervolgens in op de situatie in Ingoesjetië en benadrukt de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen, ontvoeringen, evenals de ernstige en preciaire situatie aldaar.

Verder meent verzoekster dat verschillende elementen zoals weergegeven in artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, bevestigd of geïnterpreteerd zijn in de rechtsspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betreffende asielzoekers uit Ingoesjetië. Verzoekster verwijst naar een beslissing van de Vaste Beroepscommissie die stelt dat de bevolking het slachtoffer was van groepsvervolging, zijnde *“une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci”*.

Tevens voert verzoekster aan dat van haar niet verwacht kan worden dat zij alle elementen die zij aanvoert, bewijst.

De commissaris-generaal dient volgens haar elke asielaanvraag grondig te onderzoeken en kan niet overgaan tot de afwijzing ervan zonder absoluut zeker te zijn dat er zich in haar thuisland daartegen geen beletsel is.

Verzoekster voert ten slotte een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het *“fair-play”*-beginsel.

Zij werpt op dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend. Volgens verzoekster werd geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Ingoesjetië, *“die er geenszins op verbeterd is”*.

Zij verwijst *“naar recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”*.

Naar haar mening is het niet noodzakelijk dat de persoon die bescherming vraagt, aantoont dat hij persoonlijk wordt geviséerd in zijn land van herkomst opdat er sprake zou zijn van een ernstige en individuele dreiging van het leven of de persoon. Zij verwijst naar een arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, dat stelt dat het voor de toekenning van subsidiaire bescherming niet langer nodig is aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke dreiging, maar dat een algemeen risico en willekeurig geweld in het land van herkomst volstaan.

Verzoekster merkt op dat aangetoond is dat de situatie tot op heden in Ingoesjetië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor verzoekster *“louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt”*.

De commissaris-generaal dient er zich volgens verzoekster van te vergewissen dat zij geen enkel risico loopt op een mensonterende behandeling ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst.

Verzoekster meent dan ook dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet én van artikel 3 EVRM, juncto artikel 13 EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt volgens verzoekster geenszins dat onderzoek werd verricht naar artikel 3 EVRM of naar de persoonlijke situatie van verzoekster.

Verzoekster vraagt haar beroep tegen de beslissing houdende afwijzing van haar asielaanvraag, "*gegrond te verklaren*".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad stelt vooreerst vast dat de verklaringen van verzoekster aangaande het verloop van de aanslag op Malsagov Ibragim, in strijd zijn met de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier.

Uit het onderzoek door de documentatie- en informatiedienst Cedoca naar de omstandigheden van de aanslag op Malsagov Ibragim te Nazran in augustus 2005, is immers gebleken dat er eerst een bomexplosie plaatsvond waardoor de eerste auto van de veiligheidsdiensten geraakt werd en dat er zich een tweede explosie voordeed toen de lijfwachten uit hun wagens stapten en naar de plaats van de explosie gingen, waarbij één lijfwacht dodelijk gewond raakte en twee andere lijfwachten en Malsagov Ibragim zelf gewond raakten.

Dit gegeven is in strijd met verzoeksters verklaringen dat het presidentieel konvooi beschoten werden door gemaskerde personen.

Verder blijkt uit bovenvermelde informatie dat de naam van de overleden lijfwacht A.C. is en dat hij op weg naar het ziekenhuis gestorven is aan zware hoofwonden en dat de namen van de andere gewonde lijfwachten I.M. (of E.) en A.T. zijn. Er werd echter geen informatie teruggevonden betreffende nog een andere lijfwacht genaamd A.M. die ook bij deze aanslag om het leven zou gekomen zijn.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat de commissaris-generaal *“zich enkel baseert op de officiële versie van de feiten”*, hoewel het volgens haar *“algemeen geweten (is) dat in Rusland de officiële versie veelal volledig anders is dan hetgeen zich werkelijk heeft afgespeeld, en dit geen volwaardige objectieve informatiebron betreft”*.

De Raad wijst er vooreerst op dat voormelde informatie afkomstig is van een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst, en werd vergaard door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar.

De door de commissaris-generaal gebruikte informatiebronnen zowel geschreven bronnen als websites, zijn opgenomen in het administratief dossier en verzoekster laat na aan te tonen dat de commissaris-generaal *“zich enkel baseert op de officiële versie van de feiten”*, voor zover zij al zou kunnen hardmaken *“dat in Rusland de officiële versie veelal volledig anders is dan hetgeen zich werkelijk heeft afgespeeld”*, *quod non in casu*.

Het verschil in tussen de verklaringen van verzoekster en de voormelde informatie, ondermijnt de algehele geloofwaardigheid van verzoekster. De opmerking in het verzoekschrift dat in voormelde informatie ook geen melding wordt gemaakt van haar echtgenoot, keert zich ook tegen verzoeksters geloofwaardigheid.

Ook verzoeksters vage verklaringen bij haar verhoor op 23 september 2013 over de aanslag op Malsagov Ibragim waarbij haar man per ongeluk een andere lijfwacht zou hebben neergeschoten, keren zich tegen haar geloofwaardigheid.

Zo bleef verzoekster erg vaag over de precieze plaats van de aanslag, wist zij niet op welk moment van de dag de feiten zich voordeden en kon zij evenmin concrete informatie geven aangaande het verloop van de aanslag en de omstandigheden waarin haar man de andere lijfwacht neergeschoten heeft (zie het verhoorverslag, p. 7, 8).

Ook bleek verzoekster onaannemelijk onwetend omtrent de problemen van haar man met de familie van A.M..

Zij stelde dat familieleden van het slachtoffer na de vlucht van haar man, nog regelmatig bij haar langskwamen op zoek naar hem, maar zij kon niet concreet aangeven wie van die familie nog langskwam.

Zij verklaarde voorts dat de familie van haar man meerdere pogingen ondernomen heeft om zich te verzoenen met de familie van de gedode lijfwacht, maar zij kon hierover niet meer informatie geven; zo kon verzoekster niet zeggen hoeveel verzoeningspogingen er gebeurden, noch wanneer ze plaatsvonden, noch wie van de familie van haar man aan deze verzoeningspogingen heeft deelgenomen, noch welke concrete voorstellen er gedaan werden door de familie van haar man, noch hoeveel geld er zou zijn aangeboden (zie het verhoorverslag, p. 11, 12).

In haar verzoekschrift wijst verzoekster op de discretieplicht eigen aan de functie van lijfwacht, alsook op de cultuur in haar land van herkomst waar het geenszins gebruikelijk zou zijn dat de man *“zomaar alles gaat vertellen over zijn job of de gebeurtenissen aan zijn vrouw, of nog dat de vrouw haar man hierover vragen kan stellen”* en waar *“vrouwen geen rechten hebben en totaal niet belangrijk zijn”*.

Aangaande haar onwetendheid omtrent de verzoeningspogingen, voert zij aan dat zij zelf *“in geschil met haar man”* kwam, *“zodat zij niet meer verder weet wat er gebeurd is”*, temeer gezien haar echtgenoot ondergedoken leefde en gelet op de *“discretieplicht en de plaatselijke cultuur”*. Volgens haar kan haar niet ten kwade worden geduid dat zij zich in haar land van herkomst niet langer in gevaar heeft gehouden om eerst nog de nodige bewijsstukken te verzamelen of meer informatie te bekomen ten behoeve van de Belgische autoriteiten. Zij benadrukt dat zij niet van alles op de hoogte was, en zeker niet van details, gezien *“het in de plaatselijke cultuur geenszins gebruikelijk is dat de echtgenoot diens vrouw van alles op de hoogte brengt, en anderzijds er geen recht is voor de vrouw om aan de man verantwoording te vragen”*.

De Raad antwoordt op dit verweer dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

Van verzoekster kan dus wel degelijk worden verwacht dat zij pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoeksters ongestaafde beweringen over de *“discretieplicht en de plaatselijke cultuur”* zijn derhalve geen verschoningsgrond voor haar vage verklaringen.

Verzoeksters onwetendheid en gevoegd bij haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de ernst van haar beweerde vrees.

Gezien er geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen van verzoekster omtrent de vervolgingsproblemen van haar man, wordt bijgevolg ook geen geloof gehecht aan de beweerde problemen van verzoekster met haar man en met haar schoonfamilie betreffende de zorg voor de kinderen.

Uit de verklaringen van verzoekster is namelijk gebleken dat deze problemen rechtstreeks verband houden met de vervolgingsproblemen van haar man; haar man en haar schoonfamilie eisten de kinderen immers op omdat verzoekster, omwille van het constant ondergedoken leven van haar man, in een *de facto* gescheiden situatie met haar man terecht was gekomen (zie het verhoorverslag, p. 6,7, 13).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat er geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij "*ten zeerste getraumatiseerd is door hetgeen gebeurd is*", benadrukt de Raad dat elke asielzoeker in zekere mate onder psychische druk staat; de aangehaalde gebeurtenissen zijn evenwel dermate ingrijpend en fundamenteel dat verzoekster, ondanks de traumatische ervaring, bij machte moet zijn een coherent en correct verhaal te vertellen (RvS, nr. 150.619 van 25 oktober 2005).

Waar verzoekster in haar verzoekschrift meermaals ingaat op de situatie in Ingoesjetië en de mensenrechtenschendingen, de illegale arrestaties, de aanhoudingen, folteringen, gefabriceerde beschuldigingen, gevechtshandelingen en ontvoeringen aldaar benadrukt en tevens verwijst naar "*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*" - die evenwel niet worden bijgevoegd-, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hier gelet op bovenstaande vaststellingen, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt daarnaast dat er in Ingoesjetië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van "*COI Focus Ingoesjetië. Veiligheidssituatie*" dd. 3 september 2013 stelt de Raad immers vast dat de gewapende strijd tussen rebellen en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. Uit de informatie kan

worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt er immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De ongestaafde bewering van verzoekster dat de situatie tot op heden in Ingoesjetië er één is van willekeurig geweld met ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waardoor zij *“louter al door zijn aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt”*, en haar verwijzing naar *“recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen”* -die niet worden bijgevoegd-, tonen niet aan dat er in Ingoesjetië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 5 EVRM, wordt benadrukt dat de Raad over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk de toekenning van de status van vluchteling in de zin van het Vluchtelingenverdrag en de toekenning van de subsidiaire bescherming.

De Raad doet geen uitspraak over burgerlijke rechten, noch over de gegrondheid van een strafvervolgning en overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het EVRM geen recht op asiel.

Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

Waar verzoekster een schending van de artikel 3 en 13 EVRM opwerpt, wijst de Raad er vooreerst op dat artikel 13 EVRM voorziet dat eenieder wiens rechten en vrijheden in het EVRM vermeld geschonden zijn, recht heeft op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van een ambtelijke functie.

Los van de vraag of er enige inbreuk werd begaan ten aanzien van de rechten en vrijheden van verzoekster, dient te worden vastgesteld dat verzoekster gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissingen voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren, zodat artikel 13 EVRM gerespecteerd werd.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE